

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.110 van 17 maart 2011
in de zaak A. 190.882/X-14.016.**

In zake : Kris VAN den PUTTE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Cies Gysen
 kantoor houdend te 2800 MECHELEN
 Antwerpsesteenweg 18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de stad ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Roland Pockele-Dilles en Frederik Emmerechts
 kantoor houdend te 2000 ANTWERPEN
 Stoopstraat 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 december 2008, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Antwerpen dd. 30.05.2008 houdende de afgifte onder voorwaarden van een stedenbouwkundige vergunning aan de heer Denis Cuvelie (...) voor het optrekken van de scheidingsmuur op een perceel met als adres Jules Moretuslei 241, Wilrijk-Antwerpen, aldaar gekadastreerd onder afdeling 43, sectie A, nummer 205/Z/4”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2010.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ulrike Beuselinck, die loco advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Frederik Emmerechts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 9 november 2007 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen Kris Van den Putte, wonend aan de Jules Moretuslei 243 te Wilrijk, een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het (gedeeltelijk) optrekken van een bestaande muur, die de scheidingsmuur vormt tussen het voormelde perceel en het perceel gelegen aan de Jules Moretuslei 241.

Op 11 maart 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient Denis Cuvelie, wonend aan de Jules Moretuslei 241, bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in met betrekking tot dezelfde

scheidingsmuur. Uit het bij deze aanvraag gevoegde plan blijkt dat beoogd wordt een bestaande uitsparing in de muur van 4,55 meter bij 1,10 meter met nieuw metselwerk op te vullen.

De kwestieuze scheidingsmuur is overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan Antwerpen gelegen in woongebied. Hij is niet gelegen binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, of van een vergunde verkaveling.

4. Met betrekking tot de laatst vermelde aanvraag dienen de verzoeker en zijn echtgenote, middels hun raadsman, een bezwaarschrift in. Daarin wordt onder meer gesteld dat “voor het verhogen van de thans bestaande uitsparing in de scheidingsmuur (...) kennelijk (...) geen ander oogmerk bestaat dan het dakterras verder te bestendigen of erger nog het opzet er louter uit bestaat de muur te verhogen om bezwaarindieners verder zonlicht te ontnemen” en wordt betoogd dat “er geen enkel bouwtechnische noodzaak voorhanden is om de scheidingsmuur op te trekken”. Verder wordt geargumenteed waarom de bezwaarindieners van mening zijn dat het gevraagde de goede ruimtelijk ordening schendt. Meer bepaald wordt aangevoerd dat “door het optrekken van de scheidingsmuur deze een hoogte krijgt die nergens in de onmiddellijke noch de ruimere omgeving aanwezig is” en dat er “in de onmiddellijke of ruimere omgeving (...) geen enkel ander precedent (is) waarbij op verdieping in de achteruitbouwstrook terrassen voorzien worden”. Ook argumenteren zij dat de verhoging van de muur “alle resterende licht van bezwaarindieners in hun tuin (zal) ontnemen”.

5. In zitting van 30 mei 2008 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen de gevraagde vergunning onder voorwaarden af te leveren. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

6. De verzoeker zet in het verzoekschrift, met betrekking tot de tijdigheid van het beroep, uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing werd niet aan verzoeker betekend.

Verzoeker nam pas kennis van het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning en de motieven ervan doordat zijn raadsman op 28.10.2008 e-mail mocht ontvangen van de heer Erwin GERNAEY, technisch assistent van de Afdeling Stadsontwikkeling van de Stad Antwerpen met in bijlage de notulen van de zitting van 30.05.2008 van het Schepencollege.

Gezaghebbende doctrine stelt dan ook verwijzend naar vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat de termijn voor het indienen van het beroep tot nietigverklaring van een handeling die noch bekendgemaakt, noch aan de verzoeker betekend moet worden, ingaat op de dag waarop hij er feitelijke kennis van heeft (...).

Zodoende is onderhavig verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tijdig bij Uw Raad ingediend binnen de door artikel 4 al. 3 juncto artikel 88 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voorgeschreven termijn”.

7. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord de volgende exceptie op:

“1.

De 60 dagen-termijn voor het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van een rechtshandeling, die aan de verzoeker noch bekendgemaakt noch betekend wordt, begint te lopen vanaf het ogenblik dat die verzoeker er in feite kennis van heeft of hoort te hebben.

Het precieze ogenblik waarop er sprake is van ‘feitelijke kennis’

- wordt in de rechtspraak van de Raad van State beoordeeld als volgt :

Van zodra een verzoeker op de hoogte is van het bestaan van een vergunning of kan vermoeden dat er een vergunning is afgeleverd, moet hij het nodige doen om kennis te krijgen van de inhoud ervan.

Er begint dan een redelijke termijn te lopen waarbinnen de verzoeker effectief kennis moet nemen van de vergunning middels gebruik van het inzagerecht ten stadhuize.

Die redelijke termijn kan normaliter twee weken duren.

Pas als de verzoeker kennis heeft van de inhoud, begint de termijn te lopen.

(...)

- moet ook worden beoordeeld in het licht van de ‘...beginselen van behoorlijk burgerschap...’

Inderdaad : het is duidelijk dat een overheid zich dient te houden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Echter : ook op de burger rust de verplichting om behoorlijk te handelen tegenover de overheid.

In deze context zijn de ‘beginselen van behoorlijk burgerschap’ gegroeid, zijnde de verplichting voor de burger om zorgvuldig te zijn in zijn verhouding tot de overheid.

Deze op de burger rustende zorgvuldigheidsplicht moet worden beoordeeld aan de hand van het criterium van de normaal, zorgvuldig en vooruitziend handelende persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden.

Bijvoorbeeld : wie nalaat zijn rechten (tijdig) te doen gelden in de loop van de administratieve procedure, kan bezwaarlijk met goed gevolg een schending van die rechten voor de Raad van State aanklagen.

Dit alles is reeds geruime tijd aanvaard in de rechtspraak en in de rechtsleer.

Zie bijvoorbeeld:

(...)

2.

In onderhavige zaak is de kennisneming van de vergunning chronologisch op de volgende wijze gebeurd :

30 mei 2008 Bestreden beslissing.

2 juni 2008 Brief van de verzoekende partij met vraag om een kopie van de vergunning.

(...)

18 juni 2008 Overmaking van de vergunning door de Stad ANTWERPEN.

(...)

25 oktober 2008 Tweede brief van de verzoekende partij, waarin deze andermaal om een kopie van de vergunning verzoekt.

(...)

28 oktober 2008 E-mail van de technische assistent van de afdeling stadsontwikkeling van de Stad ANTWERPEN met in bijlage de bestreden beslissing.

(...)

3.

Rekening houdende met het bovengaande, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zijn verzoekschrift laattijdig heeft ingediend, zulks om de volgende redenen.

3.1.

In hoofddorde.

Zoals hoger blijkt hebben de diensten van de verwerende partij ‘...op 18 juni 2008 een kopie van de vergunning opgestuurd naar de advocaat...’

Dit blijkt uit de stukken III.1 en III.2., zijnde (...)

- een kopie van de brief d.d. 2 juni 2008 van de verzoekende partij met daarboven de handgeschreven notitie van een ambtenaar dat hij de vergunning op 18 juni 2008 overgemaakt heeft; en

- een handgeschreven interne fax d.d. 31 oktober 2008, waarin een ambtenaar na ontvangst van de tweede brief d.d. 25 oktober 2008 van de verzoekende partij bevestigt dat de vergunning reeds op 18 juni 2008 aan hem overgemaakt werd.

Ofschoon het begeleidend schrijven, waarmee de bestreden beslissing werd overgemaakt, niet meer terug te vinden is in het dossier, stelt de verwerende partij dat hoger vermelde omstandigheden toch voldoende aantonen dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd overgemaakt op 18 juni 2008.

De termijn van 60 dagen is dus sowieso verlopen op het einde van de maand augustus 2008.

Het verzoekschrift d.d. 24 december 2008, geregistreerd op 29 december 2008, is dan ook manifest laattijdig.

3.2.

In ondergeschikte orde stelt het College van Burgemeester en Schepenen dat het verzoekschrift laattijdig is, indien rekening wordt gehouden met de redelijke termijn om inzage te vragen en met de beginselen van behoorlijk burgerschap.

Immers : de verzoekende partij wist dat

- er een vergunningsaanvraag hangende was.
Hij heeft immers een bezwaar ingediend tijdens het openbaar onderzoek;
- er dan binnen een bepaalde termijn (75 dagen : zie artikel 52 Coördinatiedecreet Ruimtelijke Ordening) over de vergunningsaanvraag beslist diende te worden door de verwerende partij.

Dat de verzoekende partij deze termijn maar al te goed kende, blijkt uit het feit dat hij op 2 juni 2008 een verzoek tot inzage/kopie van de bouwvergunning heeft overgemaakt aan de stadsdiensten, d.i. niet toevallig slechts enkele dagen na het verlenen van de bestreden beslissing op 30 mei 2008 en na het verstrijken van de beslissingstermijn van het College van Burgemeester en Schepenen.

De verzoekende partij beweert dan dat hij op zijn verzoek van 2 juni 2008 geen antwoord heeft gehad van de verwerende partij en dat hij vervolgens...maar liefst vier maanden heeft gewacht (tot 25 oktober 2008) om een nieuw verzoek tot inzage/kopie aan de stadsdiensten te richten.

Dat is niet het gedrag van een redelijk/zorgvuldig burger.

Uit bovengaande moge duidelijk blijken dat

- de (verzoekende) partij reeds in juni 2008 op de hoogte was van het bestaan van de vergunning, minstens dat hij toen reeds op de hoogte behoorde te zijn;
- de redelijke termijn (van 2 weken) om inzage te nemen in de vergunning dus reeds op 2 juni 2008 begon te lopen;
- de (verzoekende) partij duidelijk de redelijke termijn van 2 weken heeft overschreden door maar liefst vier maanden te wachten alvorens verder het nodige te doen om kennis te krijgen van de inhoud van de vergunning;
- de (verzoekende) partij door zijn al te passieve handelwijze minstens een inbreuk heeft gepleegd op het beginsel van behoorlijk burgerschap.

Zelfs indien de Stad ANTWERPEN geen informatie zou hebben verstrekt op zijn eerste aanvraag d.d. 2 juni 2008 - quod non (zie hoger) - dan nog is de termijn van vier maanden te lang voor de verzoekende partij om zich achter die vermeende nalatigheid van de verwerende partij te verschuilen.

Nu hij heeft nagelaten om tijdig zijn rechten te doen gelden in de loop van de administratieve procedure, kan hij bezwaarlijk nog een schending van die rechten inroepen voor de Raad van State.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook te worden afgewezen als ontoelaatbaar wegens laattijdigheid”.

8. De verzoeker antwoordt in de memorie van wederantwoord op deze exceptie als volgt:

“1.- Verzoekende partij wees er in het inleidende verzoekschrift op dat de bestreden beslissing hem niet werd betekend maar pas na een tweede verzoek tot openbaarheid dd. 25.10.2008 (...) ter kennis werd gesteld op 28.10.2008 door een aangestelde van verwerende partij, de heer Erwin GERNAEY, technisch assistent van de Afdeling Stadsontwikkeling van de Stad Antwerpen middels een e-mail met in bijlage de notulen van de zitting van 30.05.2008 van het Schepencollege (...).

Omdat de termijn voor het indienen van het beroep tot nietigverklaring van een handeling die noch bekendgemaakt, noch aan de verzoeker betekend moet worden, ingaat op de dag waarop hij er feitelijke kennis van heeft (...) was het beroep tot nietigverklaring tijdig bij Uw Raad ingediend binnen de door artikel 4 al. 3 juncto artikel 88 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voorgeschreven termijn.

2.- Verwerende partij werpt in hoofddorde op dat het verzoek laattijdig is omdat de diensten van verwerende partij reeds op 18 juni 2008 een kopie van de vergunning zouden hebben verstuurd naar de raadsman van verzoekende partij.

Verzoekende partij ziet zich genooddaakt er vooreerst op te wijzen dat de overheid die beweert dat de verzoeker meer dan 60 dagen voor de indiening van het verzoekschrift kennis had van de bestreden beslissing daarvan het bewijs moet leveren (...).

Er kan daarbij enkel rekening gehouden worden met objectieve gegevens (...).

Gegevens die alleen tot vage vermoedens leiden volstaan dus niet (...) en twijfel moet in het voordeel van de verzoeker worden uitgelegd (...).

Het beroep is ontvankelijk wanneer dergelijk bewijs niet voorligt (...).

De laattijdigheid van de vordering zou in casu volgens verwerende partij moeten blijken uit een kopie van het eerste verzoek tot openbaarheid van verzoekende partij zelf dd. 2.06.2009 met een ‘handgeschreven notitie’ van een ambtenaar dat hij/zij de vergunning op 18 juni 2008 heeft overgemaakt alsook een ‘interne fax dd. 31.10.2008’ waarin een ambtenaar bevestigt dat de vergunning reeds op 18 juni 2008 werd overgemaakt.

Verzoekende partij betwist ten stelligste voor 28.10.2008 kennis te hebben gekregen van het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning.

Ook verwerende partij dient te erkennen in haar memorie van antwoord dat het begeleidend schrijven waarmee de bestreden beslissing zou zijn overgemaakt 'niet meer terug te vinden is in het dossier'!

Naar inziens van verzoekende partij kan hieruit niet anders dan afgeleid worden dat dit schrijven gewoonweg niet bestaat en verwerende partij in tegenstelling met wat zij voorhoudt volkomen heeft nagelaten verzoeker openbaarheid van bestuur te verlenen cq. een afschrift van de bestreden beslissing te verzenden.

Verzoekende partij heeft het schrijven van 18 juni 2009 van verwerende partij alleszins nooit ontvangen.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij ook geen bewijs van aangetekende zending laat staan een ontvangstbevestiging kan voorleggen.

De exceptie dient dan ook verworpen.

3.- In ondergeschikte orde is verwerende partij van oordeel dat de vordering laattijdig is rekening houdende met de redelijke termijn om inzage te nemen en met de beginselen van behoorlijk burgerschap.

Verwerende partij verliest uit het oog dat de plicht tot waakzaamheid in hoofde van de burger behelst dat deze binnen een redelijke termijn stappen moet ondernemen om kennis te krijgen van de inhoud van de beslissing indien hij op de hoogte is van het bestaan ervan (...).

Toegepast inzake stedenbouwkundige vergunningen is Uw Raad van oordeel dat de belanghebbende die op de hoogte is van het bestaan van een bouwvergunning of kan vermoeden dat er één is afgeleverd aan de hand van wat hij ter plaatse van de bouwwerken heeft kunnen waarnemen, het nodige dient te doen om ervan kennis te nemen (...).

In casu had verzoekende partij geen weet van het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning noch werden er werken op de bouwplaats uitgevoerd.

In tegenstelling met wat verwerende partij voorhoudt verplicht het feit dat een verzoeker heeft deelgenomen aan het openbaar onderzoek over de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, hem er NIET toe, bij ontstentenis van uitvoering van de werken waarvoor de vergunning werd aangevraagd, zich op regelmatige tijdstippen te informeren of de vergunning reeds is afgeleverd of niet (...).

Ook (de) kennis van de aanvraag of de plannen is niet relevant omdat dit geenszins betekent dat de bevoegde overheid ermee zou ingestemd hebben (...).

Bovendien dient verzoekende partij in herinnering te brengen dat hij weldegelijk om openbaarheid van bestuur verzocht heeft maar dat een eerste verzoek onbeantwoord is gebleven.

Indien een verzoeker tijdig informatie probeert in te winnen over mogelijke beslissingen, dan is hij zijn waakzaamheidsplicht nagekomen, ook als de overheid hem niet de gevraagde informatie verstrekt (...).

Ook de ondergeschikte exceptie dient verworpen zodat het verzoek dan ook ontvankelijk ratione temporis is".

9. De bestreden stedenbouwkundige vergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden te worden betekend, zodat krachtens artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad of geacht moet worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoekende partij liggen, wanneer zij de mogelijkheid heeft kennis te nemen van de bestuurshandeling die zij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten weten, zowel van de overheid van wie zij uitgaat, als van alle andere belanghebbenden, in het ongewisse worden gehouden, met alle nadelige gevolgen van dien.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van administratieve beslissingen te lang onzeker blijft en dat aan het voormelde artikel 4 van de procedureregeling ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen én van de bouwheer én van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengt met zich mee dat degene die meent te worden benadeeld door een stedenbouwkundige vergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft binnen een redelijke termijn gebruik te maken van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning.

Eens die redelijke termijn verstreken, neemt de termijn van zestig dagen om een annulatieberoep in te dienen een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning, bijvoorbeeld door aan te tonen wanneer de kwestieuze werken werden aangevat.

Het is dan weer zaak van de verzoekende partij in voorkomend geval aan te tonen dat zij binnen de redelijke termijn, via de geëigende middelen, de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning heeft proberen in te winnen.

10. Het door de verwerende partij “in hoofddorde” gevoerde betoog, luidens hetwelk op 18 juni 2008 een kopie van de bestreden vergunning werd opgestuurd naar de advocaat van de verzoeker, zodat de beroepstermijn van zestig dagen “dus sowieso verlopen (is) op het einde van de maand augustus 2008” en het verzoekschrift bijgevolg “manifest laattijdig” is, wordt niet afdoende aangetoond. De verwijzing door de verwerende partij naar “de handgeschreven notitie van een ambtenaar” en naar “een handgeschreven interne fax d.d. 31 oktober 2008”, waarin wordt gesteld dat de bestreden vergunning op 18 juni 2008 aan de verzoeker, of althans aan diens raadsman, werd overgemaakt, kan daartoe niet volstaan, temeer daar “het begeleidend schrijven, waarmee de bestreden beslissing werd overgemaakt, niet meer terug te vinden is in het dossier”.

Evenmin kan uit de inhoud van de brief van de raadsman van de verzoeker van 2 juni 2008, gericht aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen, worden afgeleid dat de verzoeker op dat tijdstip op de hoogte was van het bestaan van de bestreden vergunning. In die brief is immers slechts sprake van “desgevallend getroffen beslissingen”.

Met het voormelde betoog toont de verwerende partij niet aan dat de verzoeker voor de door hem vooropgestelde dag, te weten 28 oktober 2008, kennis had van het bestaan van het bestreden besluit.

11. Het door de verwerende partij “in ondergeschikte orde” gevoerde betoog dat het verzoekschrift laattijdig is “indien rekening wordt gehouden met de redelijke termijn om inzage te vragen en met de beginselen van behoorlijk burgerschap”, aangezien de verzoeker, na de hierboven reeds ter sprake gebrachte brief van 2 juni 2008, “maar liefst vier maanden heeft gewacht (tot 25 oktober 2008) om een nieuw verzoek tot inzage/kopie aan de stadsdiensten te richten”, kan evenmin worden bijgetreden. Op een derde belanghebbende, zoals de verzoeker, die kennis heeft van een aanvraag tot

stedenbouwkundige vergunning, rust immers niet de verplichting om op regelmatige tijdstippen op het gemeentehuis te informeren of de gevraagde vergunning al dan niet is verleend.

De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoeker roept in een enig middel de schending in van “de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig een beginsel dat kan worden afgeleid uit artikel 43 § 2 eerste lid van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en artikel 19 derde lid van het besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, (...) de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids-, motiverings- en het redelijkheidsbeginsel, artikel 11 § 1 van (het) besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen als tevens (...) van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”, alsook “de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag en (...) machtsoverschrijding”:

“DOORDAT de bestreden beslissing stedenbouwkundige vergunning verleent voor het ophogen van een scheidingsmuur;

EN DOORDAT de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening onafdoende, foutief en onredelijk gemotiveerd is;

EN DOORDAT de bestreden beslissing de in het openbaar onderzoek ingediende bezwaren onafdoende, onjuist en onredelijk weerlegt;

TERWIJL artikel 19, laatste lid, van het besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt dat de vergunning evenwel, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan of ontwerp-gewestplan, slechts afgegeven wordt zo de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening;

EN TERWIJL de in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 vervatte verplichting tot uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de stedenbouwkundige vergunning duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen dient te

vermelden waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

EN TERWIJL artikel 11 § 1 van besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen bepaalt dat de vergunningverlenende overheid zich moet uitspreken over de ingediende bezwaren en opmerkingen;

EN TERWIJL Uw Raad van State in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole bevoegd is na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

ZODAT de bestreden beslissingen de in het middel aangehaalde bepalingen schenden.

Toelichting bij het middel:

1.- Het is de taak van de vergunningverlenende overheid om geval per geval te onderzoeken of de bouw aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede plaatselijke ordening, overeenkomstig een beginsel dat kan worden afgeleid uit artikel 43, § 2, eerste lid Decreet Ruimtelijke Ordening waarvan artikel 19, derde lid Inrichtingsbesluit de bevestiging inhoudt van het bedoelde beginsel (...).

Artikel 19, laatste lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, bepaalt namelijk dat de vergunning, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan of ontwerp-gewestplan, slechts wordt afgegeven zo de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening.

Bij het beoordelen van de plaatselijke ordening moet de overheid allereerst rekening houden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. Naargelang de omvang en de aard van de aanvraag kan zij ook rekening houden met de ordening in een ruimere omgeving. Deze mag echter nooit doorslaggevend zijn en er zeker niet toe leiden dat de onmiddellijke omgeving buiten beschouwing wordt gelaten (...).

Deze beoordeling dient in concreto te geschieden (...) hetgeen ertoe leidt dat de bestreden beslissing concrete gegevens van de omgeving dient te vermelden (...).

Bij ontstentenis van gedetailleerde stedenbouwkundige voorschriften is een beoordeling van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening nodig op basis van stedenbouwkundige principes die ook in de ruimtelijke ordeningsplannen terug te vinden zijn. De overheid moet op eigen gezag uitmaken of een ontwerp past in het kader van de bestemming van het gebied zoals zij die ziet op grond van de feitelijke toestand en de toekomstige ordening (...).

De overheid dient tevens na te gaan in hoeverre het ontwerp concreet in de bestaande of ontworpen omgeving kan worden geïntegreerd.

Wanneer geen concrete stedenbouwkundige voorschriften voorhanden zijn bij gebreke aan ordeningsplan of verkavelingsvergunning zoals in casu staat het de vergunningverlenende overheid (vrij) die vast te stellen.

Inzake de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de goede plaatselijke aanleg moeten ook elementen als bezonning, belichting en visuele hinder te pas komen (...).

De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 vervatte verplichting tot uitdrukkelijke motivering behelst dat de stedenbouwkundige vergunning duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen dient te vermelden waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het is constante rechtspraak van Uw Raad van zowel voor als na de inwerkingtreding van de Formele motiveringswet, dat wanneer een formele motivering is voorgeschreven, hetzij door de Formele motiveringswet (...), hetzij door een specifieke norm (...), dit een substantieel vormvoorschrift is.

Aan de motiveringsplicht (is) pas voldaan wanneer de beslissing zelf duidelijk de redenen opgeeft waarop zij steunt, zodat Uw Raad van State zijn wettigheidscontrole kan uitoefenen, d.w.z. dat hij kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het betrokken besluit is kunnen komen (...).

Bij de beoordeling van een aanvraag of een beslissing gemotiveerd is conform de Wet Motivering Bestuurshandelingen, kan, in beginsel, geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar, in andere stukken worden verstrekt, ongeacht of deze dateren van voor of na de bestreden beslissing. Het belangrijkste oogmerk van de motiveringsplicht is immers dat de bestuurde in de beslissing zelf de motieven moet kunnen vinden, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het aangewezen is die beslissing aan te vechten (...).

Een motivering achteraf is dus niet duldbaar. Ten aanzien van de verplichting tot formele motivering is de reden daarvan dat de betrokkene opzichtsens het formeel te motiveren besluit zelf moet kunnen inzien of het zin heeft zich tegen dat besluit op het stuk van de motieven te verweren; met de verplichting tot materiële motivering is het achteraf opgeven van motieven onverenigbaar omdat niet bewezen is dat die motieven inderdaad bij het nemen van de beslissing hebben meegespeeld (...).

Niettegenstaande Uw Raad van State in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht niet vermag zijn beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid is hij wel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (...).

De bestreden beslissing beperkt zich, wat de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening betreft, tot een onafdoende, foutieve want tegenstrijdige motivering:

‘De aanvraag heeft betrekking op het verlengen en verhogen van de bestaande scheidsmuur.

Uit de plannen bestaande toestand blijkt dat in de scheidsmuur een opening zit die volgens de aanvraag opgevuld wordt. De muur wordt verhoogd met 1,00 meter en verlengd met 4,55 meter. In het bouwblok zijn er veel scheidsmuren die een hoogte van 4,10 meter bereiken zodat de aanvraag op dit vlak geen uitzondering is.

Vermits zowel het voorste als het achterste deel van de scheidsmuur eenzelfde hoogte bereiken is het opvullen van het open gedeelte geen onlogische stedenbouwkundige invulling.

Het verhogen en verlengen van de muur neemt niet op ontoelaatbare wijze zon en licht weg op het aanpalende perceel.

De aangevraagde werken worden verenigbaar geacht met de goede ruimtelijke ordening.’

Het motief dat ‘In het bouwblok zijn er veel scheidsmuren die een hoogte van 4,10 meter bereiken zodat de aanvraag op dit vlak geen uitzondering is.’ houdt geen concrete toetsing in van de verenigbaarheid van de aanvraag met de onmiddellijke omgeving.

Uit deze algemene vaststellingen kan niet zonder meer worden besloten dat de concrete aanvraag de goede plaatselijke ordening niet in het gedrang brengt.

Ook uit de motieven dat ‘Vermits zowel het voorste als het achterste deel van de scheidsmuur eenzelfde hoogte bereiken is het opvullen van het open gedeelte geen onlogische stedenbouwkundige invulling.’ en dat ‘Het verhogen en verlengen van de muur neemt niet op ontoelaatbare wijze zon en licht weg op het aanpalende perceel.’ mag verder, evenmin een afdoende concrete toetsing van de verenigbaarheid van de aanvraag met de onmiddellijke omgeving blijken.

2.- Bovendien werd op de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening eveneens gewezen in de in het kader van het openbaar onderzoek door verzoekende partij ingediende bezwaarschrift.

Het openbaar onderzoek is bedoeld om belanghebbenden de gelegenheid te geven hun bezwaren en opmerkingen te doen gelden én om de overheid de nodige gegevens te bezorgen, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen zodat de regels die verband houden met de bekendmaking van de aanvraag dan ook substantieel zijn (...).

De vergunningverlenende overheid moet zich bij gemotiveerd besluit op elk van de bezwaren en opmerkingen uitspreken in overeenstemming met art. 11. § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen.

Het recht van de belanghebbende om bezwaren en opmerkingen te formuleren tijdens het openbaar onderzoek brengt voor de vergunningverlenende overheid de verplichting mee om de gemaakte bezwaren en opmerkingen ernstig te onderzoeken en te beoordelen (...).

Dat de overheid haar uitspraak over de bezwaren moet motiveren, volgt ook uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die de overheden verplichten om hun beslissingen formeel te motiveren, en die bovendien vereisen dat deze motivering de juiste juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de grondslag van de beslissing liggen, maar bovenal dat deze motivering afdoende is (...).

Verzoekende partij heeft in het kader van het openbaar onderzoek gemotiveerd bezwaar ingediend (...) waarbij er ondermeer na duiding omtrent de voorgaanden op gewezen werd, dat voor het verhogen van de thans bestaande uitsparing in de scheidingsmuur kennelijk geen ander oogmerk bestaat dan het dakterras verder te bestendigen of erger nog het opzet er louter uit bestaat de muur te verhogen om verzoekende partij zonlicht te ontnemen.

Tevens werd gewezen op de strijdigheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening omdat:

- Er in de onmiddellijke of ruimere omgeving geen enkel ander precedent voorhanden is waarbij op verdieping in de achteruitbouwstrook terrassen voorzien worden;
- De verhoging van de muur gelet de oriëntatie alle resterende licht van verzoekende partij in hun tuin ontnemen;
- Er een kennelijke inbreuk gepleegd wordt op artikel 678 en 679 B.W. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing het bezwaar van verzoekende partij als volgt weerlegd:

Het eerste bezwaar heeft betrekking op het wegnemen van licht op het aangrenzende perceel.

Aangezien de indiener van het bezwaar zelf een stedenbouwkundige aanvraag heeft gedaan voor het verlengen en verhogen van het eerste deel van de scheidsmuur (dossiernummer WI/2007/B/0441) waarvoor het college in zitting van 9 november 2007 (jaarnummer 14527) een vergunning heeft afgeleverd en dit over een afstand van 5,59 meter, kan het voorstel tot verlengen van deze muur niet meer hinder veroorzaken dan de eerste aanvraag veroorzaakte op hetzelfde eigendom.

Het bezwaar is bijgevolg ontvankelijk maar ongegrond.

De andere bezwaren hebben betrekking op werken die vergunningsplichtig zouden zijn zoals het plaatsen van bloembakken, het aanleggen van een dakterras en het leggen van kiezel als deel van een groendak. De indiener van het bezwaar beroept zich hiervoor op rechtspraak.

Er kan opgemerkt worden dat deze al dan niet vergunningsplichtige werken geen deel uitmaken van de stedenbouwkundige aanvraag en de aanvraag louter en alleen beperkt blijft tot de aanvraag van een stuk scheidsmuur. In het kader van het openbaar onderzoek kan er enkel maar ingegaan worden op de bezwaren die betrekking hebben op de aanvraag zelf.

Het bezwaar is bijgevolg ontvankelijk maar ongegrond.

Het is duidelijk dat de vergunningsbeslissing met de verplichting om voormelde bezwaren gemotiveerd te weerleggen manifest strijdig is nu de bezwaren van verzoekende partij aangaande de onverenigbaarheid van de

aanvraag met de bestaande aanleg van de plaats niet in concreto weerlegd worden maar botweg worden gerechtvaardigd door de stelling dat ‘het verlengen van de muur niet meer hinder veroorzaakt dan de eerste aanvraag veroorzaakte op hetzelfde eigendom.’

Deze motivering is niet meer dan een veronderstelling die zondermeer weerlegd wordt door de omvang van de aanvraag zelf.

De aanvraag heeft namelijk weldegelijk een grote impact op het perceel van verzoekende partij met name wordt de scheidingsmuur verhoogd met 1,00 meter en verlengd met 4,55 meter hetgeen in een stedelijke omgeving in de relatief kleine tuin van verzoekende partij het gevolg heeft dat er geen enkel rechtstreeks daglicht meer voorhanden zal zijn door de slagschaduw van de scheidingsmuur en de zuidelijke oriëntatie opzichtsens de zonnebaan. Bovendien wordt geen enkel antwoord verschaft door verwerende partij op het pertinente bezwaar van verzoekende partij dat er geen bouwtechnische noodzaak voorhanden is om de scheidingsmuur op te trekken en dat de beweegredenen van de aanvrager er dan ook uit bestaan het licht uit de tuin van verzoekende partij te ontnemen cq. te schaden dan wel het wederrechtelijk gebruik van het dak als terras te bestendigen.

Verwerende partij maakt zich er botweg van af door te stellen dat de aanleg van een dakterras geen voorwerp is van de aanvraag en dit in weerwil van de eerdere klacht van verzoekende partij en de fotoreportage gevoegd bij het bezwaar waaruit blijkt dat aanvrager het dak reeds aangelegd heeft als tuin met inbegrip van voetpaden, zitbanken en tuinornamenten.

Verwerende partij heeft (...) bij de beoordeling van de aanvraag in weerwil van het bezwaar geweigerd er zich rekenschap van te geven dat door vergunning te verlenen voor het ophogen van de scheidingsmuur het gebruik als dakterras van het dak niet valt uit te sluiten (...).

Minstens had verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel indachtig voorwaarden moeten opleggen die het gebruik als dakterras uitsluiten.

Het spreekt voor zich dat de stedenbouwkundige vergunning de verdere bestendiging van het dakterras in de hand zal werken zodat abnormale burenhinder door het verlies aan privacy en licht wordt veroorzaakt en het leefgenot in de tuin van verzoekende partij ondraaglijk wordt aangetast.

De goede ruimtelijke ordening waarover de overheid moet waken brengt onder meer mee dat zij moet nagaan of het bouwwerk geen abnormale burenhinder voortbrengt, en in bevestigend geval mag zij geen bouwvergunning verlenen (...).

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad van State vormt het ‘verhinderen dat een vergunde constructie burenhinder veroorzaakt, (...) een regel van goede plaatselijke ordening’ (...).

De Wetgeving op de Ruimtelijke Ordening legt aan de vergunningverlenende overheid de verplichting op om elke aanvraag om vergunning voor het optrekken van een voor wonen bestemd gebouw, ook in een woongebied, te toetsen aan de eisen van de goede plaatselijke ordening, en de bouwvergunning te weigeren, indien blijkt dat de ontworpen constructie kennelijk overdreven hinder voor de burens zal veroorzaken waardoor de maat van de gewone ongemakken tussen de burens overschreden, en bijgevolg het evenwicht tussen de naburige erven op ernstige wijze verbroken zal worden (...).

Door het weigeren van minstens voorwaarden op te leggen dat het dak niet verder wederrechtelijk bestendig wordt als dakterras wordt een kennelijke inbreuk gepleegd op artikel 678 en 679 B.W..
Het middel is gegrond”.

Beoordeling

13. Voor het gebied waarin het betrokken perceel is gelegen, bestaat geen goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en het ligt evenmin binnen een vergunde verkaveling. In die omstandigheden is het de taak van de vergunningverlenende overheid om geval per geval te onderzoeken of de bouwaanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede plaatselijke ordening, overeenkomstig een beginsel dat kan worden afgeleid uit het toentertijd geldende artikel 43, § 2, eerste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en dat eveneens uitdrukkelijk is opgenomen in artikel 19, laatste lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ordening, dient de vergunningverlenende overheid in de eerste plaats rekening te houden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. Deze beoordeling moet in concreto gebeuren en uitgaan van de bestaande toestand. Al naargelang de aard en de omvang van het voorwerp van de aanvraag, kan ook rekening worden gehouden met de ordening in een ruimere omgeving. Daarbij is die laatstgenoemde ordening uiteraard minder doorslaggevend en het betrekken ervan bij de beoordeling van de aanvraag mag er alleszins niet toe leiden dat de ordening in de onmiddellijke omgeving, die de plaatselijke aanleg het meest bepaalt, buiten beschouwing wordt gelaten.

De Raad van State mag zijn beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij

deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen.

14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn. Uit deze bepalingen volgt dat enkel met de in het bestreden besluit vermelde redengeving rekening kan worden gehouden.

15. Inzake de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ordening, wordt in het bestreden besluit overwogen wat volgt:

“Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag heeft betrekking op het verlengen en verhogen van de bestaande scheidsmuur.

Uit de plannen bestaande toestand blijkt dat in de scheidsmuur een opening zit die volgens de aanvraag opgevuld wordt. De muur wordt verhoogd met 1,00 meter en verlengd met 4,55 meter.

In het bouwblok zijn er veel scheidsmuren die een hoogte van 4,10 meter bereiken zodat de aanvraag op dit vlak geen uitzondering is.

Vermits zowel het voorste als het achterste deel van de scheidsmuur eenzelfde hoogte bereiken is het opvullen van het open gedeelte geen onlogische stedenbouwkundige invulling.

Het verhogen en verlengen van de muur neemt niet op ontoelaatbare wijze zon en licht weg op het aanpalende perceel.

De aangevraagde werken worden verenigbaar geacht met de goede ruimtelijke ordening”.

16. In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, houden de overwegingen in het bestreden besluit dat “(er) in het bouwblok (...) veel scheidsmuren (zijn) die een hoogte van 4,10 meter bereiken zodat de aanvraag op dit vlak geen uitzondering is” en dat “het verhogen en verlengen van de muur (...) niet op ontoelaatbare wijze zon en licht (wegneemt) op het aanpalende perceel” wel degelijk een “afdoende concrete toetsing van de verenigbaarheid van de

aanvraag met de onmiddellijke omgeving” in. Minstens toont de verzoeker het tegendeel niet aan.

17.1. Op het college van burgemeester en schepenen rust voorts niet de verplichting elk bezwaar of onderdeel van een bezwaar uitdrukkelijk en afzonderlijk te beoordelen. Het volstaat dat het college van burgemeester en schepenen in de beslissing aangeeft op grond van welke elementen en argumenten de bezwaren niet kunnen worden bijgetreden.

17.2. In zoverre de verzoeker betoogt dat zijn bezwaren aangaande de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijk ordening “niet in concreto (worden) weerlegd”, maar “botweg” worden weerlegd door de stelling dat “het verlengen van de muur niet meer hinder veroorzaakt dan de eerste aanvraag veroorzaakte op hetzelfde eigendom”, alsook betoogt dat de aanvraag “weldegelijk een grote impact (heeft) op het perceel”, waarbij hij opmerkt dat er “geen enkel rechtstreeks daglicht meer voorhanden zal zijn door de slagschaduw van de scheidingsmuur en de zuidelijke oriëntatie opzichts de zonnebaan”, plaatst hij zijn eigen, niet-aangetoonde standpunt tegenover de voormelde stelling van de verwerende partij en de motivering van deze laatste in het bestreden besluit dat “het verhogen en verlengen van de muur (...) niet op ontoelaatbare wijze zon en licht weg(neemt) op het aanpalende perceel”. Een dergelijk betoog is niet van aard de onwettigheid van het bestreden besluit aan te tonen. De eerst met de memorie van wederantwoord bijgebrachte foto van de verzoeker kan daartoe evenmin volstaan. In de mate dat de verzoeker beweert dat de kwestieuze constructie abnormale hinder zal veroorzaken en een “kennelijke inbreuk (uitmaakt) op artikel 678 en 679 B.W.”, is de Raad van State niet bevoegd hierover uitspraak te doen, aangezien geschillen over burgerlijke rechten krachtens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de justitiële rechter behoren.

17.3. Het bezwaar van de verzoeker dat “er in de onmiddellijke of ruimere omgeving geen enkel ander precedent voorhanden is waarbij op verdieping in de achteruitbouwstrook terrassen voorzien worden”, wordt door de

verwerende partij afdoende ontmoet door de stelling dat het terras geen deel uitmaakt van de betrokken aanvraag en deze laatste “louter en alleen beperkt blijft tot de aanvraag van een stuk scheidsmuur”. De omstandigheid dat de verwerende partij niet antwoordt op de loutere beweringen van de verzoeker dat er “kennelijk (...) geen ander oogmerk bestaat dan het dakterras verder te bestendigen of erger nog het opzet er louter uit bestaat de muur te verhogen om bezwaarindieners verder zonlicht te ontnemen”, is niet van aard het bestreden besluit te vitiëren.

Het feit dat de verwerende partij geen voorwaarden heeft opgelegd die het gebruik als terras uitsluiten, toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van “artikel 678 en 679 B.W.”, daargelaten opnieuw de vraag naar de bevoegdheid van de Raad van State om dit laatste te beoordelen.

18. Gelet op het voorgaande, toont de verzoeker geen schending aan van de in het middel ingeroepen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens